
Đavo i Smrt

Svako veče nakon što zatvorim ulazna vrata za sobom, sednem za sto, uhvatim se za glavu i počnem ponovo da učim azbuku. Pustim instrumental o ambivalentnosti ljubavi u nadi da će me on pridržati ukoliko počnem da klizim sa stolice. Kasnije izađem do prodavnice koja je u stvari biblioteka, tamo pitam jednog čoveka:

„Je l' ima šanse da se razumemo nas dvoje do kraja i potpuno, a slučajno.”

On mi odmah odgovori. Ima univerzalno jugoslovensko lice, u skladu s enterijerom.

„Neću moći danas, velika je gužva.”

„U redu, čekaću te zauvek.”

Uopšte me nije pogledao nego je nastavio da pretura po nekim papirima, što je mene direktno odbacilo u jako dugu šetnju.

Svratiću da popijem vodu na česmi, tu je moja majka, pere plavu kosu. „Mama, šta ćeš ti ovde na početku, je l' to znači da te na kraju nema?” „Da.” „Hajde, molim te, predaj mi tajne.” Ona me gleda u jedno oko i kaže „Mico, ne može bez zapleta.”

Skočim zatim u Rzav, on me izbací na glupo ostrvo. Ponizno cedim majicu i ljutito sedam na zidić.

„Pijem *zaječarac*, boli me kurac.”

„Ja sam stari magarac.”

„Ti si moj omiljeni mešanac i ne bih nikako drugačije nego s tobom u šanac.”

„Život vredi petoparac moja mala, moja mala.”

I tako su otišli i moji i Džonijevi prijatelji, svi zajedno, odjednom, dok sam ja gledala u svoje patike, te nisam to ni primetila. Metafora je sve banalnija. Boli me, boli glava. Pokušavam da učutim, ne mogu. „Drugovi moji, gde ste večeras?” „Gde ste inače?” „Kad ćemo da se upoznamo?” Neću reći samo ključnu stvar. Eto to je pakao. Idem da spavam.

Tek što sam krenula ka krevetu, neko me pomazi po ramenu. Tad se setih da živim sa đavolom. Bio je toliko miran u poslednje vreme da sam potpuno zaboravila na njega. I sada, kada je skrenuo pažnju na sebe, učinio je to nekako tromo, blago, bio je mršav i gledao je jednim okom u pod, a drugim svuda sem u moje oči. Sela sam preko puta njega. Dugo sam ga posmatrala, a onda sam konačno videla da je tužan. Zašto bi đavo bio tužan? Posle osam dana tišine, izgovorio je: „Treba mi telo”. „Evo”, odgovorila sam. I tako je uzeo moje telo, a ja sam ostala negde.

Sede zatim đavo za sto, nasu sebi čašu vina i krete da zove goste. Sedeli su s njim svi redom. Došao je jednom i Mali Princ, onda Sartr, pa posle njega lepa žena. Svi su pričali istu priču. „Nikako da dosegнем tu posebnu visinu, gledam je, tu je, ali ipak volim da uživam, ti me razumeš, zar ne?“ Ovo poslednje su najčešće pogledom govorili jer su njega previše poštovali da bi se poistovetili s njim rečima. Đavo je to najviše mrzeo, te je odgovarao dobro tempiranim, ritmički usklađenim, posebno spravljenim, uvek prvi put izgovorenim rečima. One su bile takve da se zasigurno zapamte, a nikad ne razumeju, sem kroz povremeni bol u stomaku, glavi ili kolenima, u zavisnosti od tipa ličnosti.

S druge strane, Đavo je uglavnom bio opušten i blago opijen. Ipak, nikad dovoljno. Čeznuo je za onom snagom koju je imao napolju, pre no što je odlučio da se povuče u moj stan. To je učinio jer je klima postala nepovoljna za njega. Nisam sigurna kada se to tačno desilo, ali mislim da sam bila naročito dobro raspoložena tog dana i da nisam zaključala vrata.

S razlogom se đavo povukao u zid moje kuće i u njemu sparuašio, dok ga nisam zaboravila. Jednostavno ga nije zabavljalo to što je gledao svaki dan. Drugim rečima, bilo mu je dosadno. Sad sam ja njega posmatrala iz ko zna kog ugla. Delovao je zdravije, ali nekako napeto. Napravio je čak jednu malu rupu u podu cupkajući nogom. Uprkos

situaciji, bila sam sigurna da mi predstava neće biti uskraćena. Jedno sam znala: glavni gost još nije stigao.

Sedeo je za stolom i stario, oko njega se kuća menjala. Tog dana su se fluorescentne gusenice pojavile umesto sijalica koje je on ili slomio ili pojeo i postale jedini izvor svetla u prostoriji. Pomislila sam: „To je to.”

Stigla je Smrt. Ušla je kao promaja u kuću, pogledala Đavola, sela prekoputa i u tom času se kuća raspala. Zidovi su se rasklopili kao kartonska maketa. Svaki pade na sopstvena leđa. Livada se otvorila i tu nastaviše da sede njih dvoje okruženi najlepšim leptirima na svetu. Suznih očiju su se gledali. Smejali su se, smeh im je odjekivao zauvek. Slika je to bila. Zatim Bog naglo spusti zavesu. Dalje nisam videla. Izađoh iz rupe u drvetu, pravo na njivu svoga oca, kleknuh pred njega, on me s osmehom pomazi po glavi i reče „Idi kući sad.”

Svako jutro ustanem, sperem vodom sa sebe dvanaest života što nisu ovaj i pokušam u toku dana da ih sve proživim u pauzama između dve misli. Zato što ih volim i hoću da im vidim kraj. Pitam se usput zašto ništa što je lepo na kraju ipak ne postoji, pa izađem napolje. Kiša pada na mene dok sija sunce.